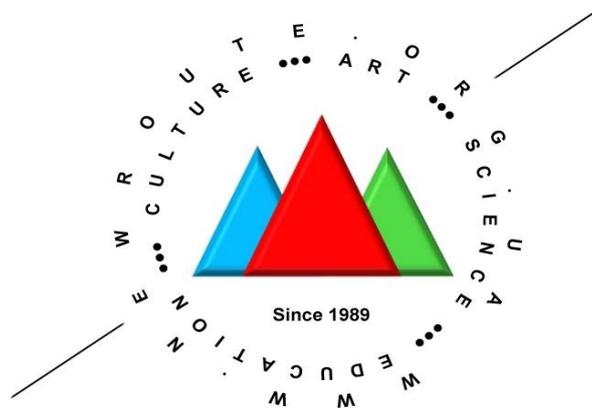

ISSN 2710-1177 (online)

DOI: 10.61718/crp

TM

КРЕАТИВНИЙ ПРОСТІР

Науковий журнал

Електронне видання

2025 • № 23

Освіта	Автоматизація та приладобудування
Культура і мистецтво	Хімічна та біоінженерія
Гуманітарні науки	Електроніка та телекомунікації
Богослов'я	Виробництво та технології
Соціальні та поведінкові науки	Архітектура та будівництво
Журналістика	Аграрні науки та продовольство
Управління та адміністрування	Ветеринарна медицина
Право	Охорона здоров'я
Біологія	Соціальна робота
Природничі науки	Сфера обслуговування
Математика та статистика	Воєнні науки
Інформаційні технології	Національна безпека
Механічна інженерія	Цивільна безпека
Електрична інженерія	Транспорт

КРЕАТИВНИЙ ПРОСТІР™

НАУКОВИЙ ЖУРНАЛ

- Засновано 2020 року. Журнал є електронним мультидисциплінарним науковим виданням. Міжнародний стандартний номер періодичного видання ISSN 2710-1177 (online). Видавцем журналу викривується офіційно зареєстрований знак для товарів та послуг (торгова марка) Креативний простір™, що підтверджує та гарантує високу якість наданих послуг (Свідоцтво № 342949 видане Державною організацією «Український національний офіс інтелектуальної власності та інновацій»). Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції ДК № 8013 від 22.11.2023. Зареєстровано у глобальному реєстрі видавців Global Register of Publishers. Ідентифікатор видавця 7886. Видання отримує власний DOI: 10.61718/crp. Видавництво зареєстровано у Crossref із власним префіксом 10.61718.
- Контент розміщується в базі даних інформаційного ресурсу «Наукова періодика України», в пошуковій системі наукових публікацій «Google Scholar», в репозитарії на сайті засновника. Індексуються за показниками h-індекс (Google Scholar), i10-індекс (Google Scholar). Включено до каталогу наукових ресурсів відкритого доступу ROAD, до академічної бази даних ResearchBid, до бази наукових публікацій Google Scholar, до каталогу наукової періодики України з питань освіти, педагогічної, психологічної та соціальних наук Державної науково-педагогічної бібліотеки України імені В. О. Сухомлинського Національної академії педагогічних наук України, до реєстру наукових видань України державної наукової установи України «Український інститут науково-технічної експертизи та інформації».
- Публікація у журналі є науковою працею, яка опублікована у вітчизняному електронному науковому періодичному виданні та підтверджує апробацію наукових досліджень автора. У часописі можуть бути розміщені наукові повідомлення про розробки та праці, в т. ч. інформація про підготовку дисертаційних досліджень та творчих мистецьких проєктів тощо. Часопис не входить до переліку фахових видань України. Часопис є мультидисциплінарним науковим виданням.
- Засновник та видавець: Соціально-гуманітарна науково-творча майстерня «Новий курс» (рік заснування – 1989).
- E-mail: creatspace2020@gmail.com, info@newroute.org.ua. Сайт: www.newroute.org.ua
- У журналі розміщуються наукові публікації за повним переліком галузей знань. Автори несуть відповідальність за зміст (авторство та самостійність досліджень), точність та достовірність викладеного матеріалу. Редакція може не поділяти точку зору авторів.
- Наукові публікації оприлюднюються в рамках проведення науково-практичної конференції «Креативна трансформація та модернізація сучасного суспільства», 7-9 січня 2025 р., м. Харків, Україна. Розміщення публікації автора у часописі є підтвердженням участі автора у конференції.
- За результатами проведення конференції та оприлюднення рукописів автори отримують електронний сертифікат (30 годин – 1 ECTS credits).
- Сертифікати оприлюднюються за адресою www.newroute.org.ua (згідно Порядку підвищення кваліфікації педагогічних і науково-педагогічних працівників, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 21 серпня 2019 р. № 800).

Редакційна колегія:

Кучин Сергій Павлович, головний редактор, доктор екон. наук, проф., СГ НТМ «Новий курс», Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського.
Акінішина Ірина Миколаївна, кандидат філологічних наук, доцент, Луганський національний університет імені Тараса Шевченка.
Березовська-Чміль Олена Борисівна, кандидат політичних наук, доцент, Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника.
Внукова Ольга Миколаївна, кандидат педагогічних наук, доцент, Київський національний університет технологій та дизайну.
Гетьман Ірина Анатоліївна, кандидат технічних наук, доцент, Донбаська державна машинобудівна академія.
Гришко Світлана Вікторівна, кандидат географічних наук, доцент, Мелітопольський державний педагогічний університет імені Богдана Хмельницького.
Доброер Наталія Вікторівна, кандидат культурології, доцент, Національний університет «Одеська політехніка».
Дубовик Наталія Анатоліївна, кандидат політичних наук, доцент, Державний університет інформаційно-комунікаційних технологій.
Єрошенко Олена Віталіївна, кандидат мистецтвознавства, доцент, Мукачівський державний університет.
Калініна Ольга Сергіївна, кандидат культурології, Харківська гуманітарно-педагогічна академія.
Карпінський Борис Андрійович, доктор економічних наук, професор, Львівський національний університет імені Івана Франка.
Кислюк Любов Вікторівна, канд. наук із соц. ком., доц., Національний аерокосмічний університет ім. М. Є. Жуковського «Харківський авіаційний інститут».
Кожедуб Олена Василівна, кандидат соціологічних наук, доцент, Київський національний університет імені Тараса Шевченка.
Коробчук Людмила Іванівна, кандидат педагогічних наук, доцент, Луцький національний технічний університет.
Кучин Павло Захарович, заслужений артист України, Харківська державна академія культури.
Кучина Тетяна Ігорівна, відповідальний секретар, магістр з маркетингу, СГ НТМ «Новий курс».
Мкртчян Оксана Альбертівна, доктор педагогічних наук, доцент, Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди.
Пашкова Надія Ігорівна, кандидат філологічних наук, доцент, Київський національний лінгвістичний університет.
Підлісна Ольга Вікторівна, кандидат мистецтвознавства, доцент, Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова.
П'ятакова Галина Павлівна, доктор педагогічних наук, доцент, Львівський національний університет імені Івана Франка.
Рассомахіна Ольга Андріївна, кандидат юридичних наук, Європейський університет.
Сафонова Наталія Анатоліївна, кандидат філологічних наук, доцент, Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара.
Стефанишин Олена Василівна, кандидат історичних наук, доцент, Західноукраїнський національний університет.
Сторож Олена Василівна, кандидат психологічних наук, доцент, Рівненський державний гуманітарний університет.
Тарасюк Лариса Сергіївна, доктор філософських наук, професор, Таврійський національний університет імені В. І. Вернадського.
Тополевський Віктор Юрійович, кандидат педагогічних наук, доцент, Харківська державна академія культури.
Федоренко Микола Олександрович, кандидат філософських наук, доцент, Національна музична академія імені П. І. Чайковського.
Харченко Артем Вікторович, кандидат історичних наук, доцент, Харківський національний університет мистецтв імені І. П. Котляревського.
Хожило Ірина Іванівна, доктор наук з держ. упр., канд. медичних наук, Національний технічний університет «Дніпровська політехніка».
Цвігатий Вячеслав Григорович, канд. істор. наук, доц., засл. працівник освіти України, Київський національний університет імені Тараса Шевченка.
Шевчук Інна Володимирівна, доктор наук з державного управління, доцент, Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова.
Шептуха Олена Михайлівна, кандидат економічних наук, доцент, Харківський національний університет міського господарства імені О. М. Бекетова.
Штулер Ірина Юріївна, доктор економічних наук, професор, Національна академія управління.

Креативний простір: електрон. наук. журн. – № 23. – Харків: СГ НТМ «Новий курс», 2025. – 82 с.

УДК 001 • К79 • ISSN 2710-1177 (online) • DOI: 10.61718/crp • www.newroute.org.ua

Опубліковано на основі ліцензії Creative Commons Attribution License.

© СГ НТМ «Новий курс», 2025
© Автори, 2025

<i>Алексєєнко-Лємовська Людмила Владиславівна</i> ВИКОРИСТАННЯ ТЕАТРАЛЬНО-ІГРОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ДЛЯ ПСИХОКОРЕКЦІЇ СІМЕЙ ІЗ ДІТЬМИ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ	... 70
<i>Калінська Аліна, Худо Володимир Володимирович</i> РОЛЬ ІНТЕРНЕТ-МАРКЕТИНГУ В СТРАТЕГІЇ РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВ ІНДУСТРІЇ ГОСТИННОСТІ В УМОВАХ ВІЙНИ	... 71
<i>Палько Віктор Іванович</i> ПРАВОВИЙ СТАТУС ОСОБИ, ЯКА ПОТРЕБУЄ ДОДАТКОВОГО ЗАХИСТУ	... 75
<i>Плецан Христина Васиївна</i> СУЧАСНИЙ КОНЦЕПТ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО КАПІТАЛУ ЯК ОСНОВНОГО РЕСУРСУ КРЕАТИВНИХ ІНДУСТРІЙ УКРАЇНИ: КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ ПІДХІД	... 79

УДК 342.726

Палько Віктор Іванович

Кандидат юридичних наук, доцент

ORCID: 0000-0003-0478-8993

Національний університет «Одеська морська академія»

ПРАВОВИЙ СТАТУС ОСОБИ, ЯКА ПОТРЕБУЄ ДОДАТКОВОГО ЗАХИСТУ

У статті розкривається характеристика правового статусу особи, яка потребує додаткового захисту. Аргументовано положення про те, що статс осіб, які потребують додаткового захисту є спеціальні та передбачає сукупність пов'язаних між собою елементів. Розглядаються правові зобов'язання країн щодо людей, які не відповідають юридичному визначенню «біженця», але були примусово переміщені зі своїх домівок. В міжнародних документах та законодавстві України закріплені як «додатковий захист». Проаналізовано законодавство України, що визначає порядок регулювання суспільних відносин у сфері визнання особою, яка потребує додаткового захисту, втрати та позбавлення цього статусу, а також встановлення правового статусу осіб, які потребують додаткового захисту. Досліджено проблемні питання, особи яка потребує додаткового захисту, оскільки відповідного до міжнародно прав та законодавства України зазначена особа не визнається біженцем, однак в силу об'єктивних причин потребує захисту. Стверджується, що немає жодних правових підстав для диференціації прав бенефіціарів міжнародного захисту на основі джерела потреби у захисті. Ключові слова: особа, яка потребує додаткового захисту, додатковий захист, правовий статус, права людини, іноземці та особи без громадянства.

Постановка проблеми. Міждержавні та громадянські війни, міжетичні конфлікти, екологічні проблеми, в тому числі і кліматичні, а також ускладнення політичних та економічних ситуацій в окремих регіонах світу зумовлює вимушену міграцію. Автор звертає увагу на особливу категорію мігрантів, які потребують міжнародного захисту- особи які потребують додаткового захисту. Встановлюється зв'язок між Конвенцією про біженців 1951 року як спеціалізованим інструментом з прав людини та захисною функцією прав людини в більш загальному плані.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання правового статусу біженців та особи, яка потребує додаткового захисту досліджували вітчизняні та зарубіжні фахівці в галузі міжнародного права і біженецького права Андрела Анна-Марія, Босий В.П., Буромський М. В., Гончаренко О. А., Грабова Я. О., Григорович К. І., Гринчак В. А., Гудвін-Гилл Г. С., Дж. МакАдам, І. Г. Ковалішин, Свящук А. Л., Чехович С.Б., та ін.

Мега статті – визначити поняття, зміст і особливості правового статусу особи, яка потребує додаткового захисту.

Виклад основного матеріалу. У цій статті розглядається додатковий захист — захист, наданий державами особам, які не підпадають під юридичне визначення біженця у статті 1А(2) Конвенції про біженців 1951 року, але які, тим не менш, потребують міжнародного захисту. міжнародні зобов'язання держав щодо захисту за межі Конвенції про біженців, не дозволяючи державам висилати осіб, які можуть зазнати ризику серйозної шкоди у разі повернення до країн свого походження, хоча ряд держав традиційно дотримувалися цих додаткових зобов'язань у галузі прав людини, вони неохоче надавали бенефіціарам формальний правовий статус, аналогічний тому, яким користуються біженці за Конвенцією 1951 року.

Україна дотримується міжнародних зобов'язань щодо захисту прав людини, яка вимушено залишила країну своєї громадянської несправності або країну свого постійного проживання.

Відповідно до ч. 2 ст. 26 Конституції України іноземцям та особам без громадянства може бути наданий притулок у порядку, встановленому законом. Відповідно до п. 26, ч. 1 ст.106 Президент України приймає рішення про надання притулку в Україні [1]. З 1996 року по теперішній закон не прийнятий. На нашу думку має бути підготовлений законопроект про регулювання правовідносин щодо надання політичного притулку.

Отже питання надання притулку не регулюється Законом України «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту» від 8 липня 2011 року (далі –Закон № 3671-VI) .

Аналізуючи цей Закон не можна зробити однозначного висновку про те, чим статус біженця відрізняється від статусу особи, яка потребує додаткового захисту.

В пункті 1 ст.1 цього Закону № 3671-VI зазначено, що біженець, це особа, яка не є громадянином України і внаслідок обґрунтованих побоювань стати жертвою переслідувань за ознаками раси, віросповідання, національності, громадянства (підданства), належності до певної соціальної групи або політичних переконань

перебуває за межами країни своєї громадянської належності та *не може користуватися захистом цієї країни або не бажає користуватися цим захистом внаслідок таких побоювань*, або, не маючи громадянства (підданства) і перебуваючи за межами країни свого попереднього постійного проживання, не може чи не бажає повернутися до неї внаслідок зазначених побоювань [2].

У той же час термін «додатковий захист» тлумачиться у в.п.4 ч.1 ст.1 Закону № 3671-VI як «форма захисту, що надається в Україні на індивідуальній основі іноземцям та особам без громадянства, які прибули в Україну або перебувають в Україні і не можуть або не бажають повернутися в країну громадянської належності або країну попереднього постійного проживання внаслідок обставин, зазначених у пункті 13 частини першої цієї статті».

Відповідно до ч. 1 ст.10 Закону № 3671-VI рішення за заявою про визнання особою, яка потребує додаткового захисту, у тому числі стосовно перебуваючих з ним на території України неповнолітніх дітей (членів сім'ї заявника або таких, які знаходяться під його опікою чи піклуванням), внесених до анкети заявника, на визнання яких особами, які потребують додаткового захисту, є письмова згода заявника, висловлена в анкеті чи заяві, приймається Державною міграційною службою України(далі –ДМСУ) протягом місяця з дня отримання особою справи заявника та письмового висновку.

Згідно офіційних статистичних даних ДМСУ станом на 31.12.2024 року перебуває на обліку 1095 іноземців та осіб без громадянства, яких визнано особами, які потребують додаткового захисту в Україні, із них: чоловіки-807 осіб; жінки-288 осіб, оформлено та видано 93 проїзних документів особи, яка потребує додаткового захисту[3].

Особа, яка потребує додаткового захисту – це особа, яка не є біженцем відповідно до Конвенції про статус біженців 1951 року і Протоколу щодо статусу біженців 1967 року та цього Закону № 3671-VI, але потребує захисту, оскільки така особа змушена була прибути в Україну або залишитися в Україні внаслідок загрози її життю, безпеці чи свободі в країні походження через побоювання застосування щодо неї смертної кари або виконання вироку про смертну кару чи тортур, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження чи покарання або загальнопоширеного насильства в ситуаціях міжнародного або внутрішнього збройного конфлікту чи систематичного порушення прав людини і не може чи не бажає повернутися до такої країни внаслідок зазначених побоювань.

Правовий статус особи, яка потребує додаткового статусу – це сукупність суб'єктивних прав, юридичних обов'язків і законних інтересів. Правовий статус виступає найважливішим способом ефективного задоволення потреб та інтересів кожної людини. Закріплений у Законі [2] правовий статус особи є не результатом довільних дій держави він детермінований, зрештою, об'єктивними конкретно-історичними соціальними факторами і закономірностями, зокрема суспільним становищем і станом свободи індивідів. Також він детермінований і суто юридично, зокрема принципами правової держави, вимогами міжнародно-правових актів щодо прав людини.

До правового статусу особи входять такі базові елементи: 1) правосуб'єктність; 2) права, свободи, обов'язки, законні інтереси; 3) юридична відповідальність; 4) гарантії правового статусу.

У Конституції України передбачаються такі групи основних прав: громадянські, політичні, економічні, соціальні, екологічні, сімейні, культурні. Вони викладені у розділі 2 Конституції України.

Особи, які потребують додаткового захисту є рівними перед законом незалежно від походження, соціального і майнового, расової та національної належності, статі, мови, ставлення до релігії і характеру занять та інших обставин.

Гарантії – відповідні умови й засоби, які сприяють реалізації кожною людиною і громадянином закріплених Конституцією України прав, свобод і обов'язків. Вони диференціюються на особисті, політичні, економічні, ідеологічні і юридичні. Так, особисті гарантії – це власні можливості людини і громадянина щодо захисту своїх прав, свобод, законних інтересів і обов'язків. Важливе місце серед конституційних прав і свобод в Україні займає право на захист.

Необхідно зазначити, що правовий статус особи, яка потребує додаткового захисту можна класифікувати на три види: 1) Правовий статус особи, стосовно якої прийнято рішення про оформлення документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту (ст.13); 2) Правовий статус осіб, яких визнано біженцями або особами, які потребують додаткового захисту; 3) Правовий статус особи, якій відмовлено в оформленні документів для вирішення питання щодо визнання особою, яка потребує додаткового захисту, у визнанні особою, яка потребує додаткового захисту, а також яка втратила чи позбавлена статусу додаткового захисту.

1. Правовий статус особи, стосовно якої прийнято рішення про оформлення документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту.

Відповідно до ст.13 Закону № 3671-VI особа, стосовно якої прийнято рішення про оформлення документів для вирішення питання щодо визнання особою, яка потребує додаткового захисту, має право на:

- 1) тимчасове працевлаштування, навчання, медичну допомогу в порядку, встановленому законодавством України;
- 2) проживання у родичів, у готелі, піднаймання житлового приміщення або користування житлом, наданим у пункті тимчасового розміщення біженців;
- 3) безоплатну правову допомогу в установленому порядку;
- 4) конфіденційне листування з УВКБ ООН та право на відвідання співробітниками УВКБ ООН;
- 5) інші права, передбачені Конституцією та законами України для іноземців та осіб без громадянства, які законно перебувають на території України.

Особа, яка звернулася за наданням статусу особи, що потребує додаткового захисту і стосовно якої прийнято рішення про оформлення документів для вирішення питання щодо визнання особою, яка потребує додаткового захисту, зобов'язана:

- 1) подати центральному органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, відомості, необхідні для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту;
- 2) відбутися до визначеного місця тимчасового проживання у разі одержання направлення центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту;
- 3) проходити медичне обстеження на вимогу центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту;
- 4) з'являтися до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, у визначений ним строк;
- 5) повідомляти центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, про свої поїздки за межі адміністративно-територіальної одиниці України, на території якої вона проживає.

2. Правовий статус осіб, яких визнано особами, які потребують додаткового захисту.

Особи, яких визнано особою, яка потребує додаткового захисту, користуються тими самими правами і свободами, а також мають такі самі обов'язки, як і громадяни України, крім випадків, установлених Конституцією та законами України, а також міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Особи, яких визнано біженцями в Україні, вважаються такими, які постійно проживають в Україні, з дня прийняття рішення про визнання їх біженцями.

Особи, яких визнано особами, які потребують додаткового захисту, вважаються такими, які безстроково на законних підставах перебувають на території України.

Відповідно до ст.15 Закону № 3671-VI особа, яку визнано особою, яка потребує додаткового захисту, має рівні з громадянами України права на:

- 1) пересування, вільний вибір місця проживання, вільне залишення території України, крім обмежень, встановлених законом;
- 2) працю;
- 3) провадження підприємницької діяльності, не забороненої законом;
- 4) охорону здоров'я, медичну допомогу та медичне страхування;
- 5) відпочинок;
- 6) освіту;
- 7) свободу світогляду і віросповідання;
- 8) направлення індивідуальних чи колективних письмових звернень або особисте звернення до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб цих органів;
- 9) володіння, користування і розпорядження своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності;
- 10) оскарження до суду рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб;
- 11) звернення за захистом своїх прав до Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини;

12) безоплатну правову допомогу в установленому порядку.

Особа, яку визнано особою, яка потребує додаткового захисту, має рівні з громадянами України права у шлюбних та сімейних відносинах.

Особа, яку визнано особою, яка потребує додаткового захисту, має право на одержання грошової допомоги, пенсії та інших видів соціального забезпечення в порядку, встановленому законодавством України, та користування житлом, наданим у місці проживання.

Особа, яку визнано особою, яка потребує додаткового захисту, користується іншими правами і свободами, передбаченими Конституцією та законами України.

Особа, яку визнано біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, зобов'язана:

1) повідомляти протягом десяти робочих днів центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, про зміну прізвища, складу сім'ї, сімейного стану, місця проживання, набуття громадянства України або іншої держави, надання притулку або дозволу на постійне проживання в іншій державі;

2) знятися з обліку і стати на облік центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, за новим місцем проживання у разі зміни місця проживання і переїзду до адміністративно-територіальної одиниці України, на яку поширюється повноваження іншого центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту;

3) проходити щорічну перереєстрацію у строки, встановлені центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, за місцем проживання. Порядок перереєстрації біженців або осіб, які потребують додаткового захисту, встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування державної політики у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту.

3. Права та обов'язки особи, якій відмовлено в оформленні документів для вирішення питання щодо визнання особою, яка потребує додаткового захисту, у визнанні біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, а також яка втратила чи позбавлена статусу біженця або додаткового захисту.

Особа, якій відмовлено в оформленні документів для вирішення питання щодо визнання особою, яка потребує додаткового захисту, за відсутності умов, зазначених у пунктах 1 та 13 частини першої статті 1 цього Закону № 3671-VI, у разі виникнення зазначених умов може повторно звернутися із заявою про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту.

Особа, стосовно якої прийнято рішення про відмову в оформленні документів для вирішення питання щодо визнання особою, яка потребує додаткового захисту, про відмову у визнанні особою, яка потребує додаткового захисту, втрату чи позбавлення статусу особи, що потребує додаткового захисту, скасування рішення про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, а також яка оскаржує відповідне рішення до ДМСУ, або до суду, до прийняття рішення за скаргою має права та обов'язки, передбачені статтею 13 Закону 3671-VI.

Особа, яка отримала повідомлення суду про підтвердження рішення про відмову в оформленні документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, чи у визнанні біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, або втрату чи позбавлення статусу біженця або додаткового захисту, скасування рішення про визнання біженцем чи особою, яка потребує додаткового захисту, повинна залишити територію України в установлений строк, якщо вона не має інших встановлених Законом України "Про правовий статус іноземців та осіб без громадянства" законних підстав для перебування в Україні.

Висновки. Необхідно зазначити, що міжнародне право та біженецьке право досягли значних успіхів у сфері захисту біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, тому є доцільним проаналізувати міжнародний досвід та взяти до уваги окремі аспекти регулювання даної проблеми під час дії правового режиму воєнного стану. Адже міжнародний захист прав особи, по потребує додаткового захисту є сьогодні єдиним та досить ефективним інструментом.

Джерела.

1. Конституція України: Прийнята Верховною Радою України від 28 червня 1996 р. *Відомості Верховної Ради України*. 1996. № 30. Ст.141.
2. Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту: Закон України від 8 липня 2011 року № 3671-VI: *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*, 2012, № 16, Ст.146.
3. Показники діяльності ДМС України за 2024 рік. URL: <https://dmsu.gov.ua/diyalnist/statistichni-dani.html>.